

HET ROER OM

“Waar is de markt?”, “Is hier ergens een wellness?”, “We hebben geen water meer!”, “Heeft u een pleister?” Honderden kampeerders dromen van een eigen camping. Maar is dat écht zo leuk? Dick William Harinck gooit het roer om: hoofdredacteur als campingbaas. Tien dagen lang, op Camping Weekend, bij het Gardameer.

TEKST: DICK WILLIAM HARINCK FOTOGRAFIE: FRITS MEYST
MET DANK AAN CAMPING VILLAGGIO WEEKEND, SAN FELICE DEL BENACO

KCK
abonnee
voordeel
Meivakantie
arrangement
Kijk op
pagina 97

Hoofdredacteur als CAMPINGBAAS...

MAANDAG 08:00 UUR LUIKEN OMHOOG, BROCHURES OP DE BALIE EN WEER AAN DE SLAG: DE EERSTE GASTEN STAAN TE WACHTEN OM UIT TE CHECKEN. EEN NIEUWE DAG!

MAANDAG 09:13 UUR MET DE GOLFKAR KOFFIE HALEN IN HET RESTAURANT. GOEIEMORGEN, BUONGIORNO OF GUTENMORGEN! IK ZWAAI NAAR IEDEREEN DIE ME ZIET. VOEL ME NET DE KONINGIN.

DINSDAG 15:40 UUR VANMIDDAG ANIMATIETEAM: 31 PIZZA'S GEBAKKEN MET DE KINDEREN OP DE CAMPING, DE LAATSTE ZITTEN ER NU IN! GEKKENHUIS!

Werken in het mediterrane zonnetje, altijd vrolijke vakantieviervers om je heen, lekker lang lunchen en 's avonds nog een rondje over je eigen terrein voor een kletspraatje met de gasten... Dat is het beeld dat veel vakantiegangers hebben, velen dromen van een eigen camping. Hoe het werkelijk is? M'n armen doen zeer, ik heb geen rug meer over, en m'n oren zijn tot op het kraakbeen verbrand, toen ik gisteren het - lege - zwembad met een veel te korte bezem vanonder tot boven heb schoongeschrobd. 't Was alle hens aan dek bij de piscina, doordat we forse vertragingen hebben opgelopen: de aannemer bleef weg door aanhoudende regenbuien. In Italië! "In achttien jaar is het de eerste keer dat ik het seizoen start met een gesloten zwembad", moppert de Britse Julianna, die op Camping Weekend als bedrijfsleider de scepter zwaait en met wie ik tien dagen lang lief en leed zal delen. Inmiddels staan alle drinkwaterleidingen te spuiten, om het bad met 600 duizend liter water te vullen. Dat gaat vijf dagen duren...

Het zwembad vullen duurt gewoon 'even' vijf dagen

Een week geleden startte mijn experiment: hoofdredacteur als campingbaas, tien dagen lang. Toegegeven: als ik zelf op vakantie vanuit m'n zevenstandenligstoel de campingbaas voorbij zie komen, heb ik ook wel 'ns gedacht: 'mooi baantje'. Toch is er maar één manier om uit te vinden of dat écht zo is en daarom meld ik me zondagavond, na 1.200 kilometer sturen, aan de slagboom van Camping Weekend in San Felice del Benaco.

"Half tien. Da's vroeg genoeg voor je eerste dag", zegt Julianna, de charismatische camp-bazin van Weekend. "Slaap maar lekker uit." Directeurentijd? Ze glimlacht. "Jij weet nog niet tot hoe lang onze werkdagen duren... Maar je hebt geluk: het is voorseizoen - tegen achten kun je wel terug naar je caravan."

Camping Weekend telt 257 plaatsen en is daarmee groot genoeg om als campingbaas niet álles zelf te hoeven doen. Chef onderhoud is Matteo, en zowel Daniele als de Engelse nachtwaker Owen assisteren 'm als dat nodig is. Giordina houdt de 73 mobilhomes en het campingsanitair schoon, samen met Angelina, Chico verzorgt de beplanting en de receptie wordt gerund door het Nederlandse stel Janneke en Danny. En zowel de supermarkt als het restaurant zijn verpacht. Appeltje-eitje zou je zeggen.

Niet dus. In de week dat ik Julianna 'vervang', komt het kampeerseizoen nét op gang: meivakantie. Maar door het slechte weer van de afgelopen maanden lopen er toch wat werkzaamheden achter op schema. Behalve het zwembad hebben we ook pech met de renovatie van het restaurantsanitair: de nieuwe toilet- en douchedeuren werden dik een maand geleden in een verkeerde maat geleverd. Die konden dus weer terug. Over het zwembad is er dagelijks gemopper bij de gasten. Als ik een rondje maak, word ik er regelmatig op aangesproken. Begrip is er wel, als ik uitleg hoe het komt. Gelukkig kunnen de kinderen wel zwemmen in het peuterbad, maar baantjes trekken is er nog niet bij. Omdat het echt een *issue* dreigt te worden, besluiten we alle gasten bij vertrek een fles wijn aan te bieden voor het ongemak. Plus een voucher voor twee gratis overnachtingen bij hun volgende bezoek. Zonder uitzondering reageren alle gasten daar positief op. Gelukkig.

Een fles wijn, voor alle vertrekkers

De Italiaanse medewerkers spreken een paar woorden Engels, de één beter dan de ander. Een van mijn eerste klusjes is bellen met Chico, de tuinman. Hij stookt een vuurtje van snoei-afval, maar doordat de wind is gedraaid, zet-ie daarmee de hele camping in een rookgordijn. Van mijn beste Italiaans verstaat hij geen woord, dus ik geef de telefoon met een groot vraagteken boven m'n hoofd aan Julianna. Ze ratelt een paar zinnen waar echt geen touw aan vast te knopen is. Behalve voor Chico, want even later is het vuur gedoofd. Ondertussen arriveert de loodgieter met nieuwe kranen voor het sanitair onder het restaurant. Afwegingen: waterbesparend, vandaalbestendig en de 'wow-factor': als 't even kan moet het mooier zijn dan thuis. We twijfelen over - peperdure - exemplaren, die met een sensor registreren als er

handen onder de kraan bewegen. Met een korte uitloop, zodat ze niet al te makkelijk van de wastafel worden gerukt, want ook daar schijn je rekening mee te moeten houden. Inmiddels heeft ook Alessandro zich bij ons gevoegd - hij runt het restaurant. Alessandro moppert over de vlekken op de nieuwe tegelvloer. Iedereen geeft elkaar de schuld: de tegelzetter, de voeger, de installateur en de loodgieter. Staand aan de bar doen we met z'n allen een kop koffie. Ik kan Alessandro geruststellen: vanmiddag komt er iemand langs om de vlekken weg te poetsen met speciale chemicaliën. En tussen twee slokken espresso door geven we de loodgieter een 'go' voor de dure kranen.

Telefoontjes onderbreken elk ritme

Wat doe ik nou zo'n hele dag als campingbaas? Tsja. Praatje maken, mailtjes doen, facturen checken. Klinkt als een luizenbaan. Maar de praktijk is anders. Telefoontjes onderbreken elk ritme, ad-hoc problemen vragen een acute oplossing. Ik neem onderhoudsklusken door met de crew, los een nieuw akkefietje op met de aannemer, worstel me dagelijks door de facturen. Tijdens een rondje over de camping neem ik het animatieprogramma door met de stagiaires Sabina en Roxanne. Managen heet dat: hier en daar een aai over een bol, soms een vriendelijke correctie als dat nodig is - eigenlijk vergelijkbaar met m'n eigen job als hoofdredacteur. Hoewel: als ik 's avonds nog langs het restaurant loop, klampt Alessandro me aan. Of ik nachtwaker Owen even wil halen - op het terras zit een dronken Italiaan die zich agressief gedraagt. Owens aanwezigheid (en de mijne?) is al voldoende om 'm in toom te houden. Grappig: de volgende morgen blijkt diezelfde Italiaan een brave huisvader van twee kleine kindjes. Als ik 'buongiorno' zeg, krijg ik een net zo vriendelijk 'buongiorno' terug. Alsof er niets gebeurd is.

Samen met Danny vervang ik een lekkende kraan

Op de receptie hangt de onderhoudslijst voor Matteo. Dagelijks streept-ie dingen weg en wij vullen 'm weer met kleinigheidjes die gasten komen melden aan de receptie, of die we zelf constateren tijdens een dagelijks rondje. Een kapotte lamp op een veranda bij een mobilhome, een druppende kraan op een veldje, een defect lampje in een huurkoelkast. Omdat het even rustig is, vervangen Danny en ik even snel de defecte kraan in een van de Cottages - iemand kon daar 'de hele nacht niet van slapen!' Vanmorgen heb ik een afspraak met Roberto, die voor de overheid werkt. Onderwerp: het calamiteitenplan van de camping. Binnen Camping Weekend hebben we wat geschoven met staanplaatsen waardoor de plekken groter zijn geworden. En dat heeft gevolgen voor het vluchtplan, de verzamelpunten bij calamiteiten en het aantal én de plek van de brandblussers. Hij houdt ook toezicht op de drinkwaterkwaliteit, op legionellapreventie, de opslag van voedingsmiddelen in het supermarktje en het restaurant én hij gaat over de vakdiploma's van het personeel op het gebied van EHBO, brandbestrijding, en hygiëne. Ook neemt hij elke twee maanden monsters van het zwembadwater, die vervolgens in het laboratorium worden onderzocht - belangrijk baasje dus; die man wil je niet tegen je in 't harnas jagen. "Più un caffè, Roberto?"

Ondertussen ratelt de telefoon op de receptie aan één stuk door. Of 't zwembad al open is, of er nog plaats is op de camping in een bepaalde periode, of de hond mee mag, hoe steil de fietspaden zijn. En dan de e-mail, zestig stuks staan er elke ochtend te wachten. En iedereen verwacht uiterlijk vandaag antwoord. Reserveringen, maar ook vragen of er bedlinnen kan worden geleverd bij een al geplaatste reservering, of ze naast hun vrienden kunnen staan, hoe ze moeten betalen, of de geboekte plek vlakbij het speeltuintje is - en zo nee: of dat omgezet kan worden... Dit soort vragen handelt de receptie af, maar soms overleggen we samen. Over een groep met vijftig caravans bijvoorbeeld. Vanuit de organisatie is er de eis dat de begeleiders een gratis staanplaats krijgen. Het antwoord is natuurlijk 'ja': bij een 'nee' verkassen ze naar de burens... >

WOENSDAG 19:07 UUR DW ALS KINDERVRIEND IN 'T SPOTTYPAK, DE MASCOTTE VAN CAMPING WEEKEND. EEN HONDENKOSTUUM IN VOLLE ZON. DANKBAAR KLUSJE, MET AL DIE KIDS!

Eindelijk ze zijn er: de toiletdeuren. Hopelijk in de juiste maat

Julianna trekt m'n arm bijna uit m'n schouder. "Kom, de toiletdeuren worden afgeleverd!" Met anderhalve maand vertraging. Gelukkig in de juiste maat. Eindelijk kan het sanitair onder het restaurant worden afgemaakt. Zou je zeggen, want vervolgens ligt het werk opnieuw stil, om onduidelijke redenen... Als ik de aannemer erop wil aanspreken terwijl hij met een paar medewerkers kletst, seint Julianna dat ik even moet wachten. "Onderbreek nooit een Italiaans verhaal. Lach mee om z'n grappen, knik begrijpend en pas als hij is uitgesproken met z'n vrienden, kun je zo'n Nederlandse vraag stellen." Weer iets geleerd. Een antwoord komt er overigens niet; de aannemer hult zich in vaagheden en belooft opnieuw koeien met gouden horens...

Nieuw probleem: de burens hebben bij de Commune - het gemeentehuis - geklaagd over de aanpassingen op het terrein. En hoewel de aanpassingen *strictly legal* zijn, worden we gesommeerd extra heggen te planten zodat stacaravans en bijvoorbeeld de vuilcontainers beter aan het zicht worden onttrokken. Ook de op eigen (!) terrein geplaatste voetbaldoelen wekken irritatie bij omwonenden en campingeigenaar Loek van der Loo mag zich daarvoor komen verantwoorden bij de burgemeester.

De aannemer belooft opnieuw koeien met gouden horens...

In de brievenbus graaien we dagelijks tussen de post, op zoek naar de beloofde sleutels van de nieuwe geplaatste huurchalets. Ze zouden per expresse worden opgestuurd, maar ook na drie maanden hebben we nog steeds niets binnen. De chaletjes waren al wel verhuurd, en dus moeten we gasten overboeken naar andere mobilhomes. Vrolijker worden ze daar zelden van... Nadat we weken aan het lijntje zijn gehouden, meldt de chaletfabrikant nu doodleuk dat de sleutels onder de caravans tegen een balk zijn geschroefd. Zucht. Ik ga het zwembadwater controleren - in het hoogseizoen gebeurt dat vijf keer per dag. Ik check de Ph-waarde, de hoeveelheid chloor en schrijf dat in het logboek. Eindelijk even tien minuten in het zonnetje... Dan is het facturentijd! Samen met Julianna loop ik de rekeningen van deze week door. Werkzaamheden voor legionellabestrijding (€ 628), bouw materiaal voor aanpassing van het zwembad (€ 2.364), een onderhoudsbeurt voor boilers en aico's in de verhuuraccommodatie (€ 3.392), de jaarlijkse kosten voor twee reclameborden in de gemeente verderop (€ 454), een rekening voor het mogen aanzetten(!) van een tv en radio in het restaurant (€ 1.340) en als klapper op de vuurpijl: het waterverbruik in 2008, voor de lieve som van € 20.232. En of we dat in 1 keer willen betalen in plaats van de gebruikelijke 4 termijnen...

De volgende ochtend start met een 'zen'-momentje: ik ga het zwembad stofzuigen, met een onderwaterstofzuiger aan een buis van 8 meter. Dat kan alleen zonder spelende kinderen in het water (vroeg op!) én 't mag niet snel, want dan wervelt het vuil weer van de bodem. Heen en weer, langzaam aan, lekker in 't ochtendzonnetje. Matteo en Daniele zijn verderop al bezig met grasmaaien en bladblazen. Het sonore gebrom van de machines werkt als een soort mantra; in een rustgevende trance zuig ik de laatste zandkorrels van de zwembadbodem.

"Waar is de markt", "De stacaravan is schoner dan toen we 'm kregen!", "Het zwembad is nog steeds dicht!", "Gaat de boottocht naar Bardolino nog door?", "Kun je wandelen naar Salo?", "Heeft u nog een extra lakenpakket?", "Gisteren kostte de wasmachine € 6 - vandaag € 5; ik stá erop dat ik 1 euro terugkrijg!"
... Een dagje op de receptie is zelden saai.

's Middags ga ik de huuraccommodatie inspecteren van drie Duitse motorrijders. Ze krijgen een paar tientjes borg terug als er niets is vernield en hun mobilhome schoon is achtergelaten. Alles lijkt netjes, maar de bedden moeten nog worden afgehaald, en de vaat staat uit te druppen op het aanrecht. Die moet afgedroogd en terug in de kastjes. Ze staan al gepakt

VRIJDAG 16:37 UUR PROEVE VAN BEKWAAMHEID MET SUCCES AFGEROND: NA 1 WEEK ONTVANG IK EEN PERSONEELSPASJE VAN CAMPING WEEKEND. TROTS !!!

en gezakt, de helmen in de hand. "Meine Herren, als jullie de bedden even in orde maken, ruim ik het Geschirr wel even op - zullen we 't zo doen dan?" Zes Duitse duimen gaan de lucht in en even later zwaai ik ze uit bij de slagboom. Met tien euro fooi, voor de koffiepot.

De duimen gaan omhoog als ik ze nitzwaai bij de slagboom

De week vliegt voorbij. Stiekem draai ik nog een paar extra dagen mee want inderdaad: ik vermaak me zeer. Anders dan ik verwacht? Ja en nee. Nee, omdat ik vooraf al wist dat campingbaas geen luizenbaas is. Qua management toch wel een beetje vergelijkbaar met mijn baan bij de KCK. Al werk ik niet met 18-jarige vakantiekrachten waarbij je er als chef zelfs op moet toezien dat ze niet alleen op chips & chocola leven, maar af en toe ook 'ns een salade eten - anders halen ze het eind van 't seizoen niet. Verbaasd ben ik ook. Over de strijplankhoezen die gestolen worden, de wc-brillen, kledinghaakjes en douchegordijnen die kennelijk als souvenir mee naar huis worden genomen, soms zelfs een hele boiler van een huurchalet. Verbaasd ben ik ook over het rendement van een camping: tuurlijk, ik kan ook rekenen. Net als veel kampeerders die op de achterkant van het bierviltje met een roze bril becijferen dat je met 6-7 weken 'volle bak' in 't hoogseizoen miljonair kunt worden. Ik weet inmiddels beter.

Sterker: om met mijn budgetteer kwaliteiten een klein vermogen over te houden aan een eigen camping, zal ik toch echt met een groot kapitaal moeten beginnen. Verbaasd ben ik ook over de vastberadenheid van sommige gasten, om korting te eisen. Omdat het zwembad nog niet volledig open is, of omdat drinkwater twee uur afgesloten is, of zelfs omdat het een paar dagen heeft geregend.

En het leukste van de baan? Met een kleine crew proberen de gasten een topvakantie te geven. Knállen, elke dag opnieuw, van 8 tot 10 of van 7 tot 12 uur 's avonds, als dat nodig is. Met - voornamelijk - blij gezichten op je camping. Van mensen die 't naar hun zin hebben, die lekker uitrusten en genieten van hun plekkie en de omgeving... En geen dag die hetzelfde is, met soms elk uur verrassingen waarbij elke keer weer een beroep wordt gedaan op je improvisatievermogen. Topsport, elke dag opnieuw. Tijd voor een eigen camping? Nou... nog één keer dan. In de meivakantie van 2010! □

KCK
abonnee
voordeel
Meivakantie
arrangement
Kijk op
pagina 97

ZÉLF KAMPEREN OP CAMPING WEEKEND, MET 'DEEWEE' OPNIEUW ALS CAMPINGBAAS? KOM NAAR 'T GARDAMEER, IN DE MEIVAKANTIE!